

תפילה קודם הלימוד:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה זכות לימוד זה שאני לומד בעד נשמת (פלוני בן פלוני), ובזכות לימוד זה האל הגדול הגבור והנורא שוכן עד וקרוב שמו, שתצורר נשמתו בצרור החיים, ותשים מחיצתו במחיצת צדיקים חסידים יסודי עולם העומדים לפניך ונהנים מזיו אור פניך, ותתן לו מהלכים בין העומדים לפניך, ותמחול ותסלח ותכפר ותמחה ותעביר כל מה שחטא וענה ופשע לפניך או עשה דבר שלא כרצונך, ואל תזכור לו שום חטא ועון ופשע ועבירה, אלא כל המצוות שעשה תזכרם לו לטובה, ורוחו תרגיע בחלק היושבים בגן עדן ונשמתו תתענן בטוב הצפון לצדיקים, ותרים כבוד מנוחתו ולקץ הימים יעמוד לגורלו וילנה עליו השלום ועל משפכו יבא בשלום, ברכתיב: יבא שלום ונוחו על משפכותם, הוא וכל שוכני עמו ישראל בכלל הרהמים והסליחות והנחמות והישועות ונאמר אמן.

אות פ - מסכת חלה פרק ב

משנה א

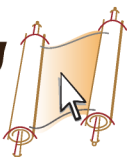
פרות חוצה לארץ שנכנסו לארץ, חיבים בחלה. יצאו מכאן לשם, רבי אליעזר מחיב, ורבי עקיבא פוטר:

פרות - תבואה של חוצה לארץ, שנכנסו לארץ, חיבים בחלה, שנאמר בפרשת חלה 'בבאכם אל הארץ אשר אני מביא אתכם שמה, ומשמעות לשון 'שמה' היא שכל עסה הנעשית בארץ ישראל חיבת בהפרשת חלה, בין שצמחה בארץ ובין שהובאה מחוץ לארץ. יצאו מכאן לשם - מארץ ישראל לחוץ לארץ, רבי אליעזר מחיב להפריש חלה, שנאמר 'והיה באכלכם מלחם הארץ, ללמד ש'לחם הארץ' חיב בחלה בכל מקום שהוא נאכל, בין בארץ ישראל ובין בחוץ לארץ. ורבי עקיבא פוטר, כיון שהוא דורש מלשון 'שמה' שרק שם, בארץ ישראל, חיבים בהפרשת חלה, ולא בחוץ לארץ, ואפלו כשזו תבואה שצמחה בארץ ישראל והובאה לחוץ לארץ.

משנה ב

עפר חוצה לארץ שבא בספינה לארץ, חיב במעשרות ובשביעית. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שהספינה גוששת. עסה שנלושה במי פרות, חיבת בחלה, ונאכלת בידים מסואבות:

עפר חוצה לארץ שבא בספינה לארץ, וזרעו בקרקע הספינה, חיב במעשרות ובשביעית. אמר רבי יהודה, אימתי נאמר דין זה, בזמן שהספינה גוששת - נוגעת בקרקעית הים או

בידדים טמאות, פיון שמי פרות אינם מכשירים לקבל טמאה [ואין פרות או תבואה מקבלים טמאה עד שירטבו תחלה במים, ועל ידי זה מכשרים הם לקבל טמאה, ומי פרות אינם מכשירים].

הנהר, אבל אם היא צפה על פני המים, העפר שבה אינו נחשב כמחבר לארץ, והנזרע בה אינו חייב במעשרות ולא בשביעית. עפה שנלושה במי פרות, ללא מים, חייבת בחלה, ונאכלת בידים מסואבות - מתר לאוכלה

משנה ג

האשה יושבת וקוצה חלתה ערמה, מפני שהיא יכולה לכסות עצמה, אבל לא האיש. מי שאינו יכול לעשות עסתו בטהרה, יעשנה קבין, ואל יעשנה בטמאה. ורבי עקיבא אומר, יעשנה בטמאה ואל יעשנה קבים, שבשם שהוא קורא לטהרה, כך הוא קורא לטמאה, לזו קורא חלה בשם ולזו קורא חלה בשם, אבל קבים אין להם חלק בשם:

שאינן חייבות בחלה, ואל יעשנה בטמאה. ורבי עקיבא אומר, מוטב שיעשנה בטמאה, ואל יעשנה קבים - שעורים קטנים, והטעם לכך, שבשם שהוא קורא לטהרה, כך הוא קורא לטמאה, לזו קורא חלה בשם - לשם ה', ולזו קורא חלה בשם, אבל קבים - שעורים קטנים, אין להם חלק בשם.

האשה יושבת וקוצה [ומפרישה] חלתה אפלו כשהיא ערמה, והגם שצריכה היא לברך על ההפרשה, מפני שהיא יכולה לכסות עצמה כשהיא יושבת על גבי הקרקע, אבל לא האיש. מי שאינו יכול לעשות עסתו בטהרה, ואין לו ארבעים סאה לטבל בהם בקרוב מקום, יעשנה קבין - ילוש אותה בכמיות קטנות

משנה ד

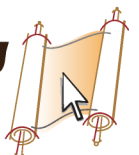
העושה עסתו קבים ונגעו זה בזה, פטורים מן החלה עד שישוכו. רבי אליעזר אומר, אף הרודה ונותן לסל, הסל מצרפן לחלה:

ונראה פעין נשיכה'. רבי אליעזר אומר, לא רק בעוד העסות בצק מצטרפות הן לשעור חלה, אלא אף הרודה את הפת לאחר שנאפתה, ונותן כמה פפרות לסל, אף שבכל אחת מהן אין שעור חלה בפני עצמה, הסל מצרפן לחלה.

העושה עסתו קבים - שעורים קטנים, שאינם חייבים בחלה, ונגעו העסות זה בזה בעודן בצק, פטורים מן החלה, פיון שאין נגיעה זו מחשיכה אותן כמחברות, עד שישוכו - שיתחברו בצורה חזקה כל כך, שאם יפרידם בהכרח תתלש חתיכה מזו לזו,

משנה ה

המפריש חלתו קמה, אינה חלה, וגזל ביד בהן, העפה עצמה, חייבת בחלה, והקמה, אם יש בו פשעור, חייבת בחלה, ואסורה לזרים, דברי רבי יהושע.

אָמְרוּ לוֹ, מַעֲשֵׂה וּקְפֻשָּׁה זָקֵן זָר. אָמַר לָהֶם, אִף הוּא קָלָקַל לְעַצְמוֹ וְתַקֵּן
לְאַחֲרֵימָּם :

שְׁלֹאֲחֵר הַפְּרֻשֶׁת חֲלָה מִתְּרַת לְזָרִים, פֶּאֶן
אֶסְרוּהָ, כִּינֵן שֶׁהַגִּיעָה לְיַד כֹּהֵן בְּתוֹרַת 'חֲלָה',
שֶׁלֹא יִטְעוּ בְּנֵי אָדָם לומר שְׂרָאוֹ אָדָם זָר
הַאוֹכֵל חֲלָה, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. אָמְרוּ לוֹ,
מַעֲשֵׂה הִיָּה בְּחֲלָה שֶׁהַפְּרֻשָּׁה קָמַח, וְנִתְּנָה
לְכֹהֵן, וּקְפֻשָּׁה זָקֵן זָר - וְחֲטָפָה וְאֶכְלָה תִּלְמִיד
חָכָם שְׂאִינוֹ כֹּהֵן, כְּדֵי לְהוֹרוֹת הַלְכָה שֶׁהַדְּבָר
מִתָּר, מִחֲמַת שְׁלֹפֵי הָאָמֶת אֵין זֶה חֲלָה כָּלֵל.
אָמַר לָהֶם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אִף הוּא - אוֹתוֹ תִּלְמִיד
חָכָם, קָלָקַל לְעַצְמוֹ בְּכָף שְׂאֶכֶל חֲלָה זֶה
בְּאֶסוּר, וַיַּעֲנֶשׂ עַל כָּף, וְתַקֵּן לְאַחֲרֵימָּם, שְׂיִוְרוּ
לְעַצְמָם הַתֵּר לְאֶכֶל חֲלָה כְּזֶה, וַיִּסְמְכוּ עַל כָּף
שְׂרָאוֹהוּ אוֹכְלָה.

הַמְּפָרִישׁ חֲלָתוֹ כְּשֶׁהִיא עֲדֵינָן קָמַח, אֵינָה
חֲלָה, כִּינֵן שֶׁנֶּאֱמַר 'רֵאשִׁית עֲרֹסְתְּכֶם', וְהֵינּוּ
לְאַחֵר שְׁנֵלוּשָׁה הָעֶסָה, וְלֹא קָדָם לְכֹן, וְקָמַח
זֶה גִּזְלָה הוּא בְּיַד הַכֹּהֵן שֶׁנִּטְלוֹ, כִּינֵן שֶׁהַיִּשְׂרָאֵל
נִתְּנוּ לוֹ עַל דַּעַת שֶׁיִּפְטְרוּנוּ מִהַפְּרֻשֶׁת חֲלָה,
וְהָרִי לֹא נִפְטַר בְּכָף. וְהָעֶסָה עֲצָמָה שְׂבִיד
הַיִּשְׂרָאֵל שֶׁנַּעֲשָׂתָה מֵאוֹתוֹ קָמַח שֶׁהַפְּרֻשָּׁה
מִמֶּנּוּ חֲלָה כְּשֶׁהִיא קָמַח, חֵיבַת בְּחֲלָה, שֶׁהָרִי
הַפְּרֻשֶׁת הַקָּמַח לֹא הוֹעִילָה לָהּ. וְהַקָּמַח שְׂבִיד
אוֹתוֹ כֹּהֵן, אִם יֵשׁ בוֹ כְּשֶׁעוֹר שֶׁל חֵיבֵי חֲלָה,
וְעֵשָׂה מִמֶּנּוּ עֶסָה, הָרִי הִיא חֵיבַת בְּחֲלָה,
כְּעֵקֶר הַדִּין, וְכֹל הָעֶסָה הַזֶּה אֶסְרוּהָ לְזָרִים,
הַגַּם שֶׁמַּעֲקָר הַדִּין הִיא כָּכָל עֶסֶת חֲלִין,

משנה ו

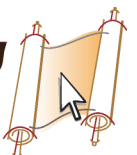
חֲמִשָּׁת רְבָעִים קָמַח, חֵיבִים בְּחֲלָה. הֵם וּשְׂאוֹרֵן וְסֶבֶן וּמְרֻסָּנֵן חֲמִשָּׁת רְבָעִים,
חֵיבִין. נִטְלָה מְרֻסָּנֵן מִתּוֹכָן וְחִזְרָה לְתוֹכָן, הָרִי אֵלוֹ פְּטוּרִין:

חֲמִשָּׁת רְבָעִים, חֵיבִין בְּחֲלָה. נִטְלָה מְרֻסָּנֵן -
הוֹצִיאוּ אֶת אוֹתָן קְלֻפּוֹת מִתּוֹכָן, וְחִזְרוּ
לְתוֹכָן, וְקְלֻפּוֹת אֵלוֹ הֵן שֶׁמְשַׁלְּמוֹת אֶת
שְׂעוֹר הָעֶסָה לְחֲמִשָּׁת רְבָעִים, הָרִי אֵלוֹ
פְּטוּרִין מִחֲלָה, לְפִי שְׂאִין דְּרָךְ לְהַחְזִיר אֶת
הַקְּלֻפּוֹת לְאַחֵר שֶׁהוֹצִיאוּ.

עֶסָה הַנַּעֲשִׂית מִשְׂעוֹר חֲמִשָּׁת רְבָעִים קָמַח,
חֵיבִים בְּחֲלָה, וְאֵין צָרָף שֶׁיְהִי הַקָּמַח לְבָדוֹ
בְּשְׂעוֹר זֶה, אֲלֹא הֵם, וּשְׂאוֹרֵן - הַשְּׂאוֹר
שֶׁנּוֹתְנִים בְּעֶסָה כְּדֵי לְהַחְמִיצָה, וְסֶבֶן -
הַקְּלֻפָּה הַדְּקָה, וּמְרֻסָּנֵן - הַקְּלֻפָּה הַגְּסָה
יוֹתֵר, אִם הִיָּה כָּל זֶה יַחַד בְּכַמּוֹת שֶׁל

משנה ז

שְׂעוֹר חֲחָלָה, אֶחָד מִעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה. הָעוֹשֶׂה עֶסָה לְעַצְמוֹ, וְהָעוֹשֶׂה לְמִשְׁתָּה
בְּנוֹ, אֶחָד מִעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה. נִחְתָּוִם שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לְמִכּוֹר בְּשׁוֹק, וְכֵן הָאִשָּׁה
שֶׁהִיא עוֹשֶׂה לְמִכּוֹר בְּשׁוֹק אֶחָד מֵאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה. נְטִמַּאת עֶסְתָּה שׁוֹנְנָת
אוֹ אֲנוּסָה, אֶחָד מֵאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה. נְטִמַּאת מְזִידָה, אֶחָד מִעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה,
כְּדֵי שֶׁלֹא יְהִי חוֹטֵא נִשְׁכָּר:

אחד מארבעים ושמונה, כיון שביתחם לעסה הגדולה שהם לשים, גם שעור זה יש בו חשיבות. ואף שיש הבדל בין עסת נחתום לבין עסה שמכינה אשה המוכרת בשוק, מכל מקום לא חלקו חכמים בתקנתם, וכל מי שאופה כדי למכר בשוק מפריש אחד מארבעים ושמונה. דין נוסף: אשה שהכינה עסה לביתה, ששעורה אחד מעשרים וארבעה, ונטמאת עסתה, שונגת או אנוסה, ומעתה אינה נתנת לכהן אלא נשרפת, מפרישה רק אחד מארבעים ושמונה. אבל נטמאת מזיכה - אם טמאה אותה האשה בכונה, מפרישה אחד מעשרים וארבעה, כדי שלא יהא חוטא נשפר, שלא תרויח על ידי שטמאה אותה.

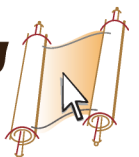
המשנה מבארת עתה את שעור החלה שמפרישים מהעסה. ואף שמן התורה אין שעור לדבר, ואפלו שעור קטן ביותר פוטר את כל העסה, חכמים נתנו שעורים לדבר: שעור החלה, אחד מעשרים וארבעה מהעסה, כיון שבדרך כלל אין אדם עושה עסה גדולה, ובשעור הפחות מזה אין חשיבות, אמנם כיון שתקנו חכמים שעור זה, לא חלקו בדבר, אלא בין העושה עסה קטנה לעצמו, ובין העושה עסה גדולה לצורך משתה בנו, שעורו קבוע, והוא אחד מעשרים וארבעה. אבל נחתום, שהוא עושה בקביעות עסה גדולה כדי למכור בשוק, וכן האשה שהיא עושה עסה כדי למכור בשוק, שעורם קטן יותר, ומפרישים

משנה ח

רבי אליעזר אומר, נטלת מן הטהור על הטמא. ביצר, עסה טהורה ועסה טמאה, נוטל כדי חלה מעסה שלא הורמה חלתה ונותן פחות מכפיצה באמצע, כדי שיטול מן המקרה. וחכמים אוסרין:

אותה חתיכה הפחותה מכפיצה המחברת את שתי העסות מניח את החתיכה שהפריש לצורך חלה, ואין העסה הטהורה ולא החלה נטמאות בכך, כיון שבצק בשעור פחות מכפיצה אינו מטמא, והטעם שצריך לחבר את שתי העסות זו לזו, כדי שיטול מן המקרה - מעסות המחברות זו לזו, שאם לא כן אינו יכול להפריש חלה אחת על שתיהן. וחכמים אוסרין לטול מהטהורה על הטמאה, מחשש שתגענה העסות זו בזו, ותטמא העסה הטהורה.

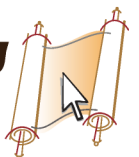
רבי אליעזר אומר, נטלת - נתן להפריש חלה מן הטהור על הטמא, ואין חוששים שמא תגענה העסות זו בזו, ביצר יעשה, והרי צריך הוא שלא תטמא העסה הטהורה, ומאידך צריך שיהיו העסות מחברות כדי שיוכל להפריש חלה אחת על שתיהן, היתה לו עסה טהורה ועסה טמאה, נוטל כדי חלה בשעור הנצרך גם לטהורה וגם לטמאה מעסה טהורה שלא הורמה חלתה, ונותן חתיכת עסה [שאינה חלה] בשעור פחות מכפיצה באמצע, בין שתי העסות, ועל

תפילה לאחר הלימוד:

אָנָּא יי מְלֵא רַחֲמִים, אֲשֶׁר בְּיַדְךָ נֶפֶשׁ כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ, יְהִיָּה נָא לְרֵצוֹן לְפָנֶיךָ תּוֹרַתְנוּ וְתַפִּילַתְנוּ בְּעֵבֹר נִשְׁמַת (פלוני בן פלוני), וְנִמְוֹל נָא עִמָּה בְּחֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל, לְפִתּוּחַ לֵה שְׁעָרֵי רַחֲמִים וְחֶסֶד, וְשְׁעָרֵי גֶן עֵדֶן, וְתִקְבַּל אוֹתָהּ בְּאַהֲבָה וּבְחֵיבָה, וְשִׁלַּח לָהּ מִלְּאֲכִיךָ הַקְּדוּשִׁים וְהַטְּהוֹרִים לְהוֹלִיכָהּ וּלְהוֹשִׁיבָהּ תַּחַת עֵץ הַחַיִּים אֲצֵל נִשְׁמַת הַצַּדִּיקִים וְהַצַּדִּיקוֹת חֲסִידִים וְחֲסִידוֹת, לְיַהֲנוֹת מִזֵּיו שְׂכִינְתְּךָ, לְהַשְׁבִּיעָה מְטוֹבְךָ הַצֶּפּוֹן לְצַדִּיקִים, וְהַגּוֹף יָנוּחַ בְּקֶבֶר בְּמַנוּחָה נְכוֹנָה בְּחֶדְוָה וּבְשִׂמְחָה וְשָׁלוֹם, בְּדַכְתִּיב יָבֹא שָׁלוֹם יָנוּחוּ עַל מְשַׁכְּבוֹתֵם הַלֵּךְ נִכְחוֹ, וּכְתִיב 'עֲלוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יִרְנְנוּ עַל מְשַׁכְּבוֹתֵם' וּכְתִיב 'אִם תִּשְׁכַּב לֹא תִפְחַד וְשָׁכַבְתָּ וְעָרְבָה שְׁנַתְּךָ'. וְתִשְׁמֹר אוֹתוֹ מִחֵיבוֹט הַקֶּבֶר, וּמִרְמָה וְתוֹלְעָה, וְתִסְלַח וְתִמְחֹל לוֹ עַל כָּל פְּשָׁעָיו, כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחַטָּא, וְזִכּוֹר לוֹ זְכוּיוֹתָיו וְצַדִּיקוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, וְתִשְׁפִּיעַ לוֹ מִנִּשְׁמַתוֹ לְדַשֵּׁן עֲצָמוֹתָיו בְּקֶבֶר מְרוֹב טוֹב הַצֶּפּוֹן לְצַדִּיקִים, דְּכַתִּיב 'מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאִיךָ' וּכְתִיב 'שִׁמְרָה כָּל עֲצָמוֹתָיו אֶחָת מִהֲנֶה לֹא נִשְׁבְּרָה'. וְיִשְׁכּוֹן בְּטַח בְּרַד וְשִׁאֲנָן מִפְּחַד רָעָה, וְאַל יִרְאֶה פָּנָיו גִּיהֲנֹם, וְנִשְׁמַתוֹ תִּהְיֶה צְרוּרָה בְּצִרּוֹר הַחַיִּים, וּלְהַחֲיוֹתוֹ בְּתַחֲיִית הַמֵּתִים עִם כָּל מְתֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, אָמֵן.

יהודי יקר!

כמה נרות אתה יכול להדליק לבד?
כמה משניות אתה יכול ללמוד לבד?

**בהישג ידך:
אלפי יהודים ילמדו משניות לעילוי נשמת יקירך!**

ארגון 'שתי הלכות ביום' שולח מידי יום כ-60,000 הודעות מייל המכילות תוכן תורני בקרוב ל-20 מסלולי לימוד שונים, בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית. ביכולתך להיות שותף פעיל בלימוד תורה של רבבות יהודים, ולהנציח את זכר יקירך במקום הגורם לעילוי נשמה הגדול ביותר - בלימוד תורה!

בתרומה חד פעמית של 200 ₪ יופיע שם יקירך בתאריך הרצוי לך בראש לימוד המשנה המבוארת, הנשלחת מידי יום לכ-3,500 מנויים בדואר האלקטרוני! כמו כן ניתן להקדיש לימודים שונים במסלולים רבים ומגוונים הנשלחים מידי יום בדואר האלקטרוני.

לפרטים, לתרומות ולהנצחות: 0765-404-360
במייל: donations@2halachot.org
באתר: www.2halachot.org

כמו כן אנו מזמינים אותך להצטרף לאחד או יותר מהלימודים של 'שתי הלכות ביום', הנשלחים חנים מידי יום לרבבות מנויים!
למגוון האפשרויות ולהצטרפות למסלולי הלימוד, היכנסו לאתר www.2halachot.org או במייל: office@2halachot.org

